

dele inden for 6 måneder efter erhvervelsen af disse. Tilsvarende gælder i dag for andele i investeringsforeninger, specialforeninger og udenlandske investeringsinstitutter.

Til nr. 6

Det foreslås at konsekvensrette § 101, stk. 1. Forslaget indebærer, at investeringsforvaltningsselskaber ved administration af hedgeforeninger skal handle uafhængigt og udelukkende i foreningens interesse. Dette svarer til, hvad der i dag gælder for investeringsforeninger, specialforeninger og fåmandsforeninger.

Samtidig præciseres, at bestemmelsen kun vedrører godkendte fåmandsforeninger.

Til nr. 7

Det foreslås at ændre *overskriften* efter § 105, således at de særlige regler for depotselskaber også kommer til at omfatte hedgeforeninger, da det i forslaget § 1 foreslås at indsætte bestemmelser om hedgeforeninger i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.

Til nr. 8

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 4* i § 106, stk. 2, således at det præciseres, at depotselskabet skal påse, at aktiver tilhørende foreningen, som er stillet til sikkerhed for foreningens forpligtelser, tilbageleveres til depotselskabet, når den sikrede fordring er indfriet.

Til nr. 9

Det foreslås at konsekvensrette § 121, stk. 2, således at hedgeforeninger i lighed med andre foreninger under tilsyn er omfattet af denne bestemmelse.

Til nr. 10

Det foreslås at konsekvensrette § 350, stk. 1, nr. 1, således at hedgeforeninger i lighed med andre foreninger under tilsyn er omfattet af denne bestemmelse.

Samtidig præciseres, at bestemmelsen kun vedrører godkendte fåmandsforeninger.

Til nr. 11

Det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 13, at hedgeforeninger omfattes af pligten til at betale afgift til Finanstilsynet. Afgiften foreslås årligt at udgøre 25.000 kr. pr. forening plus 0,02 promille af foreningens balance.

Til nr. 12

Det foreslås, at overgangsbestemmelser i §§ 384 og 385 forlænges i et år.

Ændringen af § 384 indebærer, at kravet om skriftlighed ved samtykke efter lovens § 123, frem til den 1. januar 2006, kun finder anvendelse på kundeforhold indgået efter den 1. januar 2002, eller kundeforhold etableret før denne dato, hvis kunden indgår nye aftaler med den finansielle virksomhed.

Forslaget skal ses i lyset af, at Regeringens byrdekomite på det finansielle område har nedsat en arbejdsgruppe med henblik på at identificere og løse de administrative byrder m.v., som det eksisterende regelsæt giver anledning til på det finansielle område. På baggrund af de erfaringer, som selskaberne har oparbejdet under overgangsbestemmelsen, er der næppe tvivl om, at der vil være fokus på visse spørgsmål i relation til bl.a. de finansielle virksomheders muligheder for at rådgive kunderne under de eksisterende regler om videregivelse af fortrolige oplysninger.

De finansielle virksomheder har i overgangsperioden på forskellig vis søgt at indhente skriftlige samtykker fra kunder, hvis kundeforhold er etableret før den 1. januar 2002 dvs. før kravet om skriftlighed ved samtykke blev indført. Dette har i visse tilfælde vist sig vanskeligt, og nogle typer finansielle virksomheder står i dag med en stor gruppe kundeforhold etableret før den januar 2002, som ikke har afgivet skriftlige samtykker. Det gælder især de forsikringsselskaber, som ikke har en løbende kundekontakt.

Dette betyder, at forsikringsselskaberne og pensionskasserne i dag står med en stor gruppe af »gamle« kunder, der ved overgangsperiodens udløb ikke kan modtage rådgivning om f.eks. nye valgmuligheder inden for deres pensionsordning. Selskaberne får herved blandt andet vanskeligt ved at leve op til forudsætningerne om øget valgfrihed i pensionsopsparing.

Problemet er bl.a. kommet til udtryk i forbindelse med udviklingen af de såkaldte unit-linked produkter, der udbydes af selvstændige selskaber, til hvem kundeoplysninger til brug for rådgivning ikke umiddelbart kan videregives fra andre forsikringsselskaber, med mindre der foreligger et skriftligt samtykke fra kunden - et samtykke, der for den kundegruppe, hvor kundeforholdet er etableret før den 1. januar 2002 som nævnt har vist sig vanskeligt at fremskaffe. For at lette forsikringsselskabernes mulighed for at rådgive denne »gamle« kundegruppe, foreslås det at forlænge overgangsperioden således, at kravet om skriftlighed ved samtykke efter lovens § 123, frem til den 1. januar 2006, kun finder anvendelse på kundeforhold indgået efter den 1. januar 2002, eller kundeforhold etableret før denne dato, hvis kunden indgår nye aftaler med den finansielle virksomhed.